

Та е седѣлъ малко-много,
 Малко-много деветъ годинъ.
 Че е дошла Павлю майка,
 Та си плаче и се моли
 Да отворятъ тъмницата,
 Павлу кости да събере.
 Отворили тъмницата,
 Отворили, що да видятъ?
 Малкий Павелъ на столъ седи
 И играе съсъ ябълка,
 Съсъ ябълка позлатена,
 Три моми му диванъ стоятъ.
 Леле варе, тъмничари
 Бързо бързо хаберъ носятъ.
 Бързо става царъ Костадинъ,
 Че отива въвъ тъмница,
 Та изважда малкий Павелъ,
 Завежда го въвъ палати
 И си става отъ престола,
 Та си слага малкий Павелъ,
 Та го слага да царува.

Слънцето люби Мария.

Като рженица

48.

Мома Марио, Марио!
 Слънцето люби Мария,
 Люби я, а не води я.
 Слънце на майка говори:
 —„Мале ле, стара мале ле,
 Какво да правя, да сторя,
 Мома Мария да взема?“
 Майка на слънце говори:
 —„Сино слънчо ле, слънчо ле,
 Днеска е, сино, Гергьовдень,
 Спусни си мъгла отъ небе,